

"মৰমৰসন্তানসকল- পিতাৰস্মৃতিত সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকা, পুৰণি দেহৰ বোধ এৰি গৈ থাকা,
কিয়নো তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডল শুদ্ধ কৰাৰ সেৱা কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: স্ক'লাৰচিপ (বৃত্তি) পাবলৈ অথবা নিজেনি জকৰাজতিলক দিবলৈ কোনটো পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে?

উত্তৰ: ৰাজত্ব কৰাৰ তিলক তেতিয়া পাবা যেতিয়া স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা। পৰস্পৰ ভাই-ভাই বুলি বুজাৰ অভ্যাস কৰা তেতিয়া নাম-ৰূপৰ আকৰ্ষণ আতৰি যাব। অদৰকাৰী কথা কেতিয়াও নুশুনিবা। পিতাই যি শুনায় সেয়াই শুনা, বাকী কথাত কান নিদিবা। পঢ়াত পুৰা মনোযোগ দিয়া তেতিয়া বৃত্তি পাব পাৰিবা।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে জানে আমি শ্ৰীমতত চলি নিজৰ কাৰণে ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছো। যিয়ে যিমান সেৱা কৰে, মন-বাণী-কৰ্মৰে নিজৰে কল্যাণ কৰে। ইয়াত কাজিয়া আদি কৰাৰ কোনো কথা নাই। কেৱল ক্ৰমান্বয়ে এই পুৰণি শৰীৰৰ অভিমান এৰি তোমালোক তাত গৈ উপনীত হোৱা গৈ। পিতাক স্মৰণ কৰিলে বহুত আনন্দও লাগে। সদায় স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া অপাৰ আনন্দ থাকে। পিতাক পাহৰিলেই হতাশ হৈ পৰে। সন্তানসকল সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। আমি হৈছো আত্মা। আমাৰ আত্মাসকলৰ পিতাই এই মুখেৰে কয়, আমি আত্মাই এই কাণৰ দ্বাৰা শুনো। এনেকুৱা অভ্যাস গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিবলগীয়া হয়। পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। এই স্মৃতিৰ যাত্ৰাই বহুত শক্তি দিয়ে। তোমালোকে ইমান শক্তি পোৱা যে তোমালোকে গোটেই বিশ্বৰ মালিক হৈ যোৱা। পিতাই কয় তোমালোকে মামেকম (মনে মনে কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ নাশ হ'ব। এইটো কথা দৃঢ় কৰিব লাগে। অন্তিম সময়ত এইটো বশীকৰণ মন্ত্ৰই কামত আহিব। সকলোকে বাৰ্তাও এইটোৱে দিব লাগে - নিজকে আত্মা বুলি বুজা, এই শৰীৰ হৈছে বিনাশী। পিতাৰ আন্তা হৈছে মোক স্মৰণ কৰিলে পবিত্ৰ হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকল পিতাৰ স্মৃতিত বহি আছা। লগত জ্ঞানো আছে, কিয়নো তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি মধ্য অন্তৰ কথাও জানা। স্ব অৰ্থাৎ আত্মাত গোটেই জ্ঞান আছে। তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী নহয় জানো। তোমালোকৰ ইয়াত বহি বহি বহুত উপাৰ্জন হৈ আছে। তোমালোকৰ দিনে ৰাতিয়ে উপাৰ্জনেই উপাৰ্জন। তোমালোক ইয়ালৈ আহাই সঁচা উপাৰ্জন কৰিবলৈ। সঁচা উপাৰ্জন আন ক'তো নহয় যিটো লগত যাব। তোমালোকৰ অন্য কোনো ধান্দা আদিতো ইয়াত নাই। বায়ুমণ্ডলো তেনেকুৱাই। তোমালোকে যোগবলৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডলক শুদ্ধ কৰা। তোমালোকে বহুত সেৱা কৰি আছা। যিয়ে নিজৰ সেৱা কৰে তেওঁৰেই ভাৰতৰ সেৱা কৰে। পিছত এই পুৰণি সৃষ্টিখনো নাথাকিব। তোমালোকো নাথাকিবা। জগতখনেই নতুন হৈ যাব। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত গোটেই জ্ঞান আছে। এইটোও জানা যে কল্পৰ আগতে যি সেৱা কৰিছিল সেইয়াই এতিয়া কৰি আছে। দিনে-প্ৰতিদিনে অনেকক নিজৰ সমানকৈ গঢ়িয়েই থাকে। এই জ্ঞান শুনি বহুত আনন্দিত হয়। ৰোমাঞ্চিত হৈ যায়। এনেকৈ কয় যে এই জ্ঞান আগতে কেতিয়াও কাৰো পৰা শুনা নাই। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ পৰাহে হৈ শুনিছো। ভক্তি মার্গতটো কোনো কষ্ট নাই। ইয়াত গোটেই পুৰণি জগতখনকেই পাহৰিব লাগে। এই বেহদৰ সন্ধ্যাস পিতাইহে কৰায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। আনন্দও ক্ৰমানুসৰি হয়, একে সমান নহয়। জ্ঞান আৰু যোগো একে নহয়। বাকী সকলো মনুষ্য দেহধাৰীৰ ওচৰলৈ যায়। ইয়াত তোমালোক তেওঁৰ ওচৰলৈ আহা যাৰ নিজৰ শৰীৰেই নাই।

স্মৰণ কৰাৰ যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকিবা, সিমান সতোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকিবা। আনন্দ বাঢ়ি গৈ থাকিব। এইয়া হ'ল আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ শুদ্ধ প্ৰেম। তেওঁ হয়ো নিৰাকাৰ। তোমালোকৰ যিমনেই পাপ মোচন হৈ গৈ থাকিব সিমনেই আকৰ্ষণ বাঢ়িব। নিজৰ অৱস্থা তোমালোকে নিজেই চাব পাৰা- মই কিমান আনন্দত থাকোঁ? ইয়াত আসন আদি কৰাৰ কোনো কথা নাই। এয়া হঠযোগ নহয়। আৰামত বহি পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। শুই থাকিও স্মৰণ কৰিব পাৰা। বেহদৰ পিতাই কৈছে মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ পৰিবা আৰু পাপনাশ হৈ যাব। বেহদৰ পিতা তোমালোকৰ শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়, তেওঁক বহুত প্ৰেমেৰে স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াতেই মায়াই বিঘিনি আনে। চাব লাগে মই পিতাৰ স্মৃতিত থাকি হৰ্ষিত হৈ ভোজন খালোনে? প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক পালে তেতিয়া হ'লে নিশ্চয় আনন্দিত হ'ব নহয় জানো। স্মৃতিত থাকিলে তোমালোকৰ বহুত জমা হৈ গৈ থাকিব। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। তোমালোক কিহৰ পৰা কি হৈ যোৱা। আগতে অজ্ঞানী আছিল, এতিয়া বহুত জ্ঞানী হ'ল। তোমালোকৰ লক্ষ্য কিমান ফাষ্টক্লাছ (প্ৰথম শ্ৰেণীৰ)। তোমালোকে জানা আমি পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি এই পুৰণি চাল (শৰীৰ) এৰি নতুন ল'মগৈ। কৰ্মাতীত অৱস্থা হলে তেতিয়া এই চাল এৰি দিম। ঘৰৰ ওচৰলৈ আহিলেই ঘৰৰ কথা মনত পৰে নহয় জানো। বাবাৰ জ্ঞান বহুত মিঠা। সন্তানসকলৰ কিমান নিচা থাকিব লাগে।

ভগৱানে এই ৰখত বহি তোমালোকক পঢ়ায়। এতিয়া তোমালোকৰ উৰ্ধগামী কলা। উৰ্ধগামী ক'লাৰ দ্বাৰা সকলোৰে উপকাৰ হয়। তোমালোকে একো নতুন কথা শুনা নাই। জানা যে অনেক বাৰ আমি শুনিছো, সেয়াই আকৌ শুনি আছে। শুনি থাকিলে অন্তৰ আনন্দতে গদগদ হৈ থাকিব। তোমালোক হ'লা গুপ্ত সৈনিক আৰু বৰ বিখ্যাত। তোমালোকে গোটেই বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি তোলা। সেই কাৰণে দেৱীসকলৰ ইমান পূজা হয়। কৰোঁতা আৰু কৰাওঁতা দুয়োজনৰে পূজা হয়। সন্তানসকলে জানে দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ লোকসকলৰ কলম লগাই থকা হৈছে। এই নিয়ম এতিয়া প্ৰযোজ্য হৈছে। তোমালোকে নিজেই নিজক তিলক লগোৱা। যিয়ে ভালকৈ পঢ়ে তেওঁ নিজকে বৃত্তি পাবৰ যোগ্য কৰে। সন্তানসকলে স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিবলৈ বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। নিজকে ভাই-ভাই বুলি ভাবা তেতিয়া নাম-ৰূপৰ ভাৱ আতৰি যাব, ইয়াতেই পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বহুত মনোযোগ দিব লাগে। অদৰকাৰী কথা কেতিয়াও শুনিব নালাগে। পিতাই কৈছে মই যি শুনাও সেইয়া শুনা। ইটো-সিটোৰ কথাত কাণ নিদিবা। কাণ বন্ধ কৰি ৰাখা। সকলোকে শান্তিধাম আৰু সুখধামৰ ৰাস্তা দেখুৱাই থাকা। যিয়ে যিমান বহুতকে ৰাস্তা দেখুৱাব সিমানেই তেওঁৰ লাভ হ'ব। উপাৰ্জন হৈ থাকে। পিতা আহিছে সকলোকে শৃংগাৰ কৰাই (সজাই পৰাই) ঘৰলৈ লৈ যাবলৈ। পিতা সন্তানসকলৰ সদায় সহায়ক হয়। যিয়ে পিতাক সহায় কৰে পিতাই তেওঁক মৰমৰ চকুৰে চায়। যিয়ে বহুতকে ৰাস্তা দেখুৱায়, পিতাইও তেওঁক বহুত স্মৰণ কৰে। তেওঁৰো পিতাৰ স্মৰণৰ আকৰ্ষণ হয়। স্মৰণৰ যোগেদি অশুদ্ধি আতৰি যাব। পিতাক স্মৰণ কৰা মানে ঘৰক স্মৰণ কৰা। সদায় বাবা বাবা বুলি কৈ থাকিব। এইয়া হ'ল ব্ৰাহ্মণসকলৰ আত্মিক যাত্ৰা। পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰোতে-কৰোতে ঘৰ পাই যাব। যিমান আত্মা অভিমানী হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানেই কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ গৈ থাকিব। কৰ্মেন্দ্ৰিয়ক বশ কৰাৰ এটাই উপায় পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোক হ'লা আত্মিক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ। তোমালোকৰ এয়া সবাতোকৈ শ্ৰেষ্ঠ কুল। ব্ৰাহ্মণ কুল দেৱতা কুলতকৈও শ্ৰেষ্ঠ কাৰণ তোমালোকক পিতাই পঢ়ায়। তোমালোক পিতাৰ হৈছা পিতাৰ পৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহী ল'বলৈ। পিতা বুলি কোৱাৰ লগে লগে সম্পত্তিৰ সুবাস আহি যায়। শিৱক সদায় বাবা-বাবা বুলি কয়। শিৱবাবা হয়েই সংগতি দাতা আৰু অন্য কোনেও সংগতি দিব নোৱাৰে। সঁচা সংগুৰু এজনেই নিৰাকাৰ যি আধা কল্পৰ কাৰণে ৰাজ্য ভাগ্য দি যায়। তেন্তে মুখ্য কথা হ'ল স্মৰণ কৰা। অন্তিম সময়ত যাতে কোনো ধৰণৰ শৰীৰৰ বোধ অথবা ধন-দৌলত স্মৃতিলৈ নাহে। নহ'লে পুনৰ্জন্ম ল'বলগীয়া হ'ব। ভক্তিত কাশী কলবত খায় (কাশীত কষ্টৰে শৰীৰ ত্যাগ কৰে), তোমালোকেও কাশী কলবত খাইছা অথবা পিতাৰ হৈছা। ভক্তি মাৰ্গতো কাশী কলবত খাই ভাবে যে সকলো পাপৰ খণ্ডন হৈ গ'ল। কিন্তু কোনেওতো উভতি যাব নোৱাৰে। যেতিয়া সকলো ওপৰৰ পৰা আহি যাব তেতিয়াহে বিনাশ হ'ব। পিতাও যাব, তোমালোকো যাব। বাকী কোৱা হয় পাণ্ডৱ পাহাৰলৈ গৈ মৰিল। সেয়াটো আপোনঘাতীহে হ'ল। পিতাই ভালদৰে বুজাইছে। সন্তানসকল, সকলোৰে সংগতি কৰোঁতা একমাত্ৰ ময়েই, কোনো দেহধাৰীয়ে তোমালোকৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। ভক্তি কৰি চিডি তললৈহে নামি আহিল, শেষত পিতাই আহি জোৰ দি ওপৰলৈ উঠায়। ইয়াকে কোৱা হয় – অকস্মাৎ বেহদৰ লটাৰী লাগি গ'ল। সেয়া হ'ল ঘোড়া দৌৰ (শৰীৰৰ দ্বাৰা দৌৰ)। এইয়া হ'ল আত্মাৰ দৌৰ। কিন্তু মায়াৰ কাৰণে দুৰ্ঘটনা হৈ যায় অথবা এৰি দিয়ে। মায়াই বুদ্ধিযোগ চিঙি দিয়ে। কাম বিকাৰৰ ওচৰত হাৰি গ'লে উপাৰ্জন কৰা সকলো শেষ হৈ যায়। কাম বিকাৰ হৈছে ডাঙৰ ভূত। কামৰ ওপৰত বিজয়ী হ'লে জগতজিৎ হ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ জগতজিৎ আছিল। পিতাই কয় এই অন্তিম জন্ম পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে তেতিয়াহে জয় হ'ব নহ'লে হাৰি যাব। এইয়া হ'ল মৃত্যুলোকৰ অন্তিম জন্ম। অমৰ লোকৰ ২১ জন্মৰ আৰু মৃত্যু লোকৰ ৬৩ জন্মৰ ৰহস্য পিতাইহে বুজায়। এতিয়া অন্তৰক সুধি চোৱা যে আমি লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ হোৱাৰ যোগ্য হৈছোনে? যিমান ধাৰণা হৈ থাকিব সিমানেই আনন্দিতো হ'ব। কিন্তু ভাগ্যত নাথাকিলে মায়াই টিকি থাকিবলৈ নিদিয়।

এই মধুবনৰ প্ৰভাৱ দিনে-প্ৰতিদিনে বেছিকৈ বিস্তাৰ হৈ থাকিব। মুখ্য বেটাৰী ইয়াত আছে, যিসকল সেৱাধাৰী সন্তান হয় তেওঁলোক পিতাৰ বহুত মৰমৰ হয়। যিসকল ভাল সেৱাধাৰী সন্তান তেওঁলোকক বিচাৰি-বিচাৰি পিতাই চাৰ্চ লাইট (শক্তি) দিয়ে। তেওঁলোকেও নিশ্চয় বাবাক স্মৰণ কৰে। সেৱাধাৰী সন্তানসকলক বাপদাদা দুয়োজনে স্মৰণ কৰে, চাৰ্চ লাইট দিয়ে। এনেকৈ কোৱা হয় মৰম দিলে মৰম পায়..., স্মৰণ কৰিলে স্মৰণৰ সহাৰি পাব। এফালে গোটেই জগতখন আনফালে তোমালোক সঁচা ব্ৰাহ্মণসকল। উচ্চতকৈয়ো উচ্চ পিতাৰ তোমালোক সন্তান, যিজন পিতা সকলোৰে সংগতি দাতা। তোমালোকৰ এইয়া দিব্য জন্ম হীৰাৰ সমান। আমাক কড়িৰ পৰা হীৰাও তেওঁৱেই কৰি তোলে। আধাকল্পৰ কাৰণে ইমান সুখ দিয়ে যে তেওঁক পুনৰ স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নহয়। পিতাই কয় – সন্তানসকল, তোমালোকক বহুত ধন দিওঁ। তোমালোকে সকলো হেৰুৱাই পেলালা। কিমান হীৰাৰ অলংকাৰ মোৰেই মন্দিৰত লগোৱা। এতিয়া চোৱা হীৰাৰ কিমান দাম। আগতে হীৰা কিনিলেও বনাচ (কিছু অতিৰিক্ত) দিছিল। এতিয়া পাচলি কিনিলেও বনাচ নিদিয়। তোমালোকে জানা যে কেনেকৈ ৰাজ্য পাইছিলো, কেনেকৈ হেৰুৱালো। এতিয়া আকৌ লৈ আছে। এই জ্ঞান বৰ আচৰিত। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত কাচিংহে ধাৰণ হয়। ৰাজত্ব ল'ব লাগে যদি সম্পূৰ্ণ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। নিজৰ মত কামত নাহিব। জীৱন্তে বানপ্ৰস্থলৈ

যাব লাগে গতিকে সকলোবোৰ এওঁক দিব লাগিব। উত্তৰাধিকাৰী কৰিব লাগিব। ভক্তি মাৰ্গতো উত্তৰাধিকাৰী কৰি লয়। দান কৰে কিন্তু ক্ষণিক কালৰ কাৰণে। ইয়াততো এওঁক উত্তৰাধিকাৰী কৰিবলগীয়া হয় জন্ম জন্মান্তৰৰ কাৰণে। গায়নো আছে ফল' ফাদাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)। যিয়ে ফল' কৰে তেওঁ উচ্চ পদ পায়। বেহদৰ পিতাৰ হ'লেহে বেহদৰ সম্পত্তি পাব। শিৱবাবাতো হ'ল দাতা। এয়া তেওঁৰ ভঁৰাল। ভগৱানৰ অৰ্থে যিয়ে দান কৰে, পৰৱৰ্তী জন্মত ক্ষণিক কালৰ বাবে সুখ পায়। সেয়া হ'ল ইনডাইৰেক্ট (আওপকীয়া)। এয়া হ'ল ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়া)। শিৱবাবাই 21 জন্মৰ কাৰণে দিয়ে। কাৰোবাৰ বুদ্ধিত আহে মই শিৱবাবাক দিছো। তেনেকৈ ভবা মানে অপমান কৰা। দিয়ে ল'বৰ বাবে। এয়া বাবাৰ ভঁৰাল। কাল কন্টক দূৰ হৈ যায়। সন্তানসকলে পঢ়ে অমৰলোকৰ কাৰণে। এইয়া হ'ল কাঁইটৰ জংঘল। পিতাই ফুলৰ বাগিছালৈ লৈ যায়। গতিকে সন্তানসকল বহুত আনন্দত থাকিব লাগে। দৈৱীগুণো ধাৰণা কৰিব লাগে। পিতাই কিমান মৰমেৰে সন্তানসকলক সুন্দৰ (গুল-গুল) কৰি তোলে। পিতাই বহুত প্ৰেমেৰে বুজায়। নিজৰ কল্যাণ কৰিব বিচৰা যদি দৈৱীগুণো ধাৰণা কৰা আৰু কাৰো অৱগুণ নাচাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) বেহদৰ পিতাৰ পৰা চাৰ্চ লাইট (শক্তি) ল'বলৈ পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব লাগে। মুখ্য বেটাৰীৰে নিজৰ সংযোগ ৰাখা। কোনো কথাত সময় অপব্যয় নকৰিবা।

(2) সঁচা উপাৰ্জন কৰিবলৈ বা ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰিবলৈ এজন পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে কাৰণ স্মৰণৰ দ্বাৰা বায়ুমণ্ডল শুদ্ধ হয়। আত্মা সতোপ্ৰধান হয়। পৰম আনন্দৰ অনুভৱ হয়। কৰ্মেন্দ্ৰিয় বশ হৈ যায়।

বৰদান: ধাৰণাস্বৰূপৰদ্বাৰাসেৱাকৰিআনন্দৰপ্ৰত্যক্ষফলপ্ৰাপ্তকৰোঁতাসঁচাসেৱাধাৰীহোৱা
সেৱাৰ উৎসাহ ৰখা বহুত ভাল কিন্তু যদি পৰিস্থিতি অনুসৰি সেৱাৰ সুবিধা নোপোৱা তেন্তে নিজৰ অৱস্থা বেয়া বা অস্থিৰতালৈ নানিবা। যদি জ্ঞান শুনোৱাৰ সুযোগ নোপোৱা তেন্তে নিজৰ ধাৰণা স্বৰূপৰ প্ৰভাৱ পেলোৱা তেতিয়াও সেৱাৰ নম্বৰ জমা হৈ যায়। ধাৰণা স্বৰূপ সন্তানসকলেই সঁচা সেৱাধাৰী। তেওঁলোকে সকলোৰে আশীৰ্বাদ আৰু সেৱাৰ প্ৰতিদানত প্ৰত্যক্ষফল আনন্দৰ অনুভূতি কৰে।

স্লোগান: সঁচাঅন্তৰ্বেদাতা, বিধাতাবৰদাতাকসন্তুষ্টকৰিলোৱাতেতিয়াআত্মিকআনন্দতথাকিবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!